

"לְדוֹרוֹת" סיפוריהם של ניצולי השואה החיים בישראל שאלון לרישום קורות ניצולת השואה

איסוף סיפוריהם של ניצולי השואה הוא אחד המרכיבים החשובים ביותר בשימור הזיכרון ובהנחלתו לדורות הבאים. לכן, המידע על קורותיהם של הניצולים חיוני מאוד לחוקרים ולבני הדורות הבאים. בעזרת מידע זה אפשר יהיה להכיר את הסיפורים הפרטיים המרכיבים את התמונה הרחבה של תקופת השואה. לסיפור האישי שלכם יש חשיבות לאומית, מחקרית וחינוכית. אוסף הסיפורים יעלה לאתר אינטרנט מיוחד שכתובתו www.ledorot.gov.il

אנו מודים לך מראש על הנכונות לשיתוף הפעולה.

שם משפחה ושם פרטי כיום

שם פרטי: גלינה	שם משפחה: זלדין

פרטים אישיים לפני השואה ובתקופתה

יש לרשום שמות ומקומות באותיות בדפוס (גם בלועזית) במקומות המסומנים

שם משפחה לפני המלחמה או בתקופתה: יזרסקי	בלועזית Ezerski	שם נעורים:
שם פרטי לפני המלחמה או בתקופתה: גלינה	בלועזית Galina	מין: ז / נ תאריך לידה:
מקום לידה (ישוב, מחוז): מוגילב פודולסק	בלועזית Mohyliv Podolskyi	ארץ לידה: אוקראינה
שם פרטי של האב: פיליפ	שם פרטי ושם נעורים של האם: שרה שטרן	
שם פרטי של האישה/הבעל (אם היה/תה נשוי/נשואה לפני המלחמה):		
שם נעורים של האישה:		
מקום מגורים קבוע לפני המלחמה: מוגילב פודולסק	בלועזית Mohyliv Podolsk	ארץ המגורים: רוסיה
השכלה/תואר אקדמי לפני המלחמה:	מקצוע לפני המלחמה:	חבר בארגון או בתנועה:
מקומות מגורים בתקופת המלחמה (ישוב, מחוז, ארץ): מוגילב פודולסק במחוז ויניצה באוקראינה, טשקנט באוזבקיסטן		
האם היית בגטאות? אילו ומתי?		
האם היית במחנות? אילו ומתי?		
מקום השחרור: טשקנט באוזבקיסטן	תאריך השחרור:	
האם שהית במחנה עקורים? שם המחנה?		
לאן עברת/חזרת לאחר השחרור (ציין מקום)? מוסקבה		
מקומות/מחנות בדרך לארץ:	שנת עליה: 1990	שם האנייה (אם עלה בדרך הים):

אנא ספרי/ על קורותיך לפני המלחמה

(ציוני דרך: משפחה, סביבה, ילדות ולימודים, עבודה, חברות בארגון): **נא לכתוב בגוף ראשון**

אחרי שנולדתי במוגילב פודולסק עברנו למוסקבה, שם גרנו ברחוב מישנסק 43 (היום פרוספקט מיר). גרתי עם הוריי פיליפ מיכאלוביץ' יזרסקי ושרה איזראלבנה שטרן, ועם אחי יורי שהיה גדול ממני בארבע שנים וחצי. אבי היה מנהל במשרד תעשיית מזון. אמי עבדה כמורה בחטיבת ביניים במוסקבה. בשנת 1938 אבי נעצר והואשם ב-13 סעיפים - בין היתר בריגול לטובת אנגליה, ובנסיון לביצוע טרור נגד שר תעשיית המזון מיקוואן. הוא נשפט ל-15 שנה במחנה, עם אפשרות להתכתב איתנו פעמיים בשנה. אמא עברה בין בתי סוהר, העבירה לאבא חבילות וביקשה להיפגש איתו. בשנת 1941 אמי קיבלה אישור לנסוע לאבי, שהיה במחנה בעיר ורקוטה שבסיביר המזרחית. אותי ואת אחי שלחה לאביה במוגילב פודולסק. שם תפסה אותנו המלחמה.

נא ספרי/ על קורותיך בזמן המלחמה

(ציוני דרך: מעצר וגירוש, גטאות, מחנות וצעדות מוות, במסתור או בזהות בדויה ושם בדוי, פעילות ותפקידים ביודנראט/תנועות נוער/מחתרת/פרטיזנים, השתתפות בבריחה/התנגדות/לחימה, האם אדם/ארגון יהודי/לא יהודי סייע באופן משמעותי להצלתך; בריחה/הגירה בכפייה, פינוי/אוקואציה למרכז ברית המועצות):

התחילו הפצצות על מוגילב פודולסק, שבמהלכן ברחנו והתחבאנו באזור הר שרגורודסקי. שלטונות העיר עזבו. המליצו לסבי ישראל יסקוביץ' שטרן, רופא שיניים במקצועו, לעזוב את העיר לפני שהגרמנים יגיעו. לאחר שלושה שבועות סבי החליט שצריך לעזוב. בסוף יוני או תחילת יולי כבר לא יכולנו לחזור הביתה אחרי ההפצצה. לא הייתה תחבורה שיצאה מהעיר ויצאנו מהעיר ברגל עם עוד פליטים. לא לקחנו בגדים איתנו, רק מסמכים. בחלק מהדרך הסייעו אותנו במכונית. בוקר אחד נקלענו להפצצה כבדה. לבשתי שמלה אדומה, ואנשים פחדו שראויים אותי מהמטוס - וכיסו אותי בענפים ועלים. דודתי חילצה אותי מהאנשים הנואשים. לא הייתה לי שמלה אחרת, ונשארתי בשמלה האדומה. לאחר מספר ימים הגענו לשרגורוד, לא רחוק ממוגילב פודולסק. שם שהינו במשך יממה אצל מטופלים של סבי. הם נתנו לנו מים, אוכל ובגדים. נתנו לי כרית עם דיוקן של אישה במתנה. ככל הנראה הם היו רוסים, לא יהודים. בעיר שרגורוד התארגנה רכבת עבור חיילים וציוד של מפעל חצץ וסוכר. נסענו בקרונות משא פתוחים. באחד הלילות, בתחנת בוברינסקה, התחילה הפצצה. ירדנו מהקרונות והתחבאנו ליד מיכלית בנזין. הרקטות האירו את הסביבה, הבנו איפה אנחנו מתחבאים, וברחנו להתחבא בבור. הפצצות המשיכו ליפול, האדמה נשפכה עלינו והיה מפחיד מאוד. כשהתחיל להתבהר, לפני שנגמרה ההפצצה, רץ אלינו חייל וכיסה אותנו עם המעיל שלו. במשך שנים סבי שמר את המעיל הזה אצלו. בסוף ההפצצה גילינו שאחי יורה נעלם. חיפשנו ולא מצאנו אותו. בינתיים החיילים התחילו לאסוף את הפצועים וההרוגים. הם חפרו בור כדי לקבור את ההרוגים בקבר אחים. אחרי שקברו את כולם, דודתי צעקה האם מישהו ראה ילד ג'ינג'י - אבל לא הייתה תגובה. כשהרכבת התחילה לזוז, ראינו אנשים רצים אחרי הרכבת ואיתם ילד - אחי. אחד החיילים תפס אותו, רץ וקפץ איתו לקרון האחרון. גם שאר האנשים הצליחו לעלות לרכבת. המשכנו במסע. בלילה ירד גשם וביום היה חם. בתחנות העצירה החיילים חילקו מים ונוזל נגד דיזנטריה - בקטריופאק. הגענו לאסטרחן, ומשם במעבורת לסטלינגרד. את כל הפליטים העבירו לאצטדיון גדול, ושאלו למי יש קרובים ובאיזה מקום. אנחנו אמרנו שלנו יש קרוב משפחה בטשקנט. באמת היה לנו שם דוד, יצחק יזראלביץ שטרן - אך הוא נשלח לחזית. הגענו לטשקנט וגרנו עם אשתו של הדוד, בדירתם. אמא שלי חזרה למוסקבה. שם קיבלה מברק שאנחנו מחכים לה בטשקנט. היא הגיעה אלינו, ובשנת 1943 חזרתי עם אמי למוסקבה, ואחי נשאר בטשקנט. חזרנו, כי הודיעו לנו שראש השכונה השתלט על הדירה שלנו. כשהגענו גילינו שכל דברינו הושלכו למרתף, וראש השכונה איים על אמי. למזלנו, נחלץ לעזרת אמי בספולוב גיאורגי מיכאיליץ', שהיה בבית חולים צבאי אחרי פציעה. נתנו לנו שני חדרים קטנים בסמטת קטניצק, בית 14 דירה 11.

אנא ספרי/ על קורותיך מתום המלחמה ועד עלייתך לארץ

(ציוני דרך: השחרור וחזרה הביתה, חיים אחרי המלחמה, בריחה, העפלה/ עליה):

בשנת 1944 הלכתי לבית הספר. אמא התחילה לעבוד בבית ספר מספר 234 במוסקבה, בו עבדה עד 1957. בשנת 1953 אבי השתחרר מהמחנה, אך עדיין לא היה לו אישור לצאת מורקוטה. בגיל 18 שלחה אותי אמי לפגוש את אבי, אותו לא ראיתי מאז גיל 3. נסעתי לשם במשך 3 יממות וחשבתי איך תראה הפגישה איתו. כשהרכבת הגיעה לתחנת ורקוטה חיפשתי בעיני אדם הדומה לאבי. ברגע זה על מדרגות הקרון קפץ אדם, והבנתי שזה הוא. הוא חיבק אותי וביקש ממני "גלוצקה, תגידי מילה אחת. איך נשמע קולך?". בשנת 1955 אבי נמצא זכאי וחזר למוסקבה. הוא הביא עמו כסף שהרוויח מעבודה שם. היינו עניים מאוד. לאחר סיום לימודי עבודתי בבנק בנייה של שכונת קויבושבסקי במוסקבה. בשנת 1956 התחתנתי עם ולדימיר שלמוביץ' זלדין ובשנת 1957 נולד בני אלכסנדר. הוא סיים את בית הספר, התקבל לבית הספר לרפואה ועד לעלייה עבד בתור רופא מרדים.

יד ושם

המשרד לאזרחים ותיקים

נא ספרי על חייר בארץ

(ציוני דרך: לימודים/ תעסוקה, שירות צבאי, פעילות ציבורית או תרבותית, משפחה/ דורות המשך וכו'):

בשנת 1990 הגענו לעיר חיפה: אמי, שרה שטרן, בת 85, בעלי ולדימיר זלדין, בן 58, אני, בת 55 ובנו אלכסנדר, בן 33. לאחר שנה עברנו לכרמיאל, בה התגוררנו במשך שנה וחצי. התחלתי לעבוד בסניף כרמיאל של הפורום הציוני. הבן סיים קורס הכשרה לרופאים עולים בכדי לקבל רישיון ישראלי. לאחר תקופה של חיפוש עבודה, הבן מצא עבודה בביה"ח הדסה בירושלים וגם הבעל מצא עבודה – במכון וייצמן ברחובות. עברנו להתגורר בירושלים. במשך זמן מה המשכתי לעבוד פעמיים בשבוע אצל נתן שרנסקי בכרמיאל. היום אני ובעלי גרים במעלה אדומים.

מעלה אדומים. פברואר 2011

עריכה: אלינה נאור